

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Praha 8, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem Liberec, U Jezu 642/2a

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, čj. OD 956/18-2/67.1/18268 Rg KULK 86864/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. 9. 2018, č. j. OD/18/24692/AZD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Dle správních orgánů se žalobce dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky 2AZ 9080 nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 5. 1. 2018, v 17:57 hod., na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku určeném souřadnicemi 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem mu byla naměřena rychlost jízdy 62 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 59 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem jedenácti žalobních bodů, nazvaných: sankce - nesprávná správní úvaha, nezákonná výše určené částky, omezení na způsobu platby určené částky, nezákonné rozdělení plateb, obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neprokázání naměřené rychlosti, postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, absence zjištění formy zavinění řidiče, neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním jejich osobních údajů
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh řízení před orgánem I. stupně a zopakoval některé argumenty uvedené v odůvodnění rozhodnutí. K námitce týkající se omezení způsobu platby určené částky sdělil, že žalobci nebylo nařízeno, jakým způsobem má určenou částku zaplatit. Bylo mu pouze sděleno, na který účet a pod jakým variabilním symbolem měla být platba provedena. Nezákonnost žalovaný nespatřuje ani v přidělení zvláštních variabilních symbolů pro platbu uložené pokuty a náhrady nákladů řízení, jelikož se jedná o dvě rozdílné povinnosti. K vytýkanému neoznámení úseku měření rychlosti uvedl žalovaný odkaz na internetové stránky města Turnova a též na stránky tamní městské policie, kde je zveřejněno umístění stacionárních rychloměrů. Dále poukázal na řádné metrologické ověření použitého silničního rychloměru a vyjádření Policie ČR k určení místa měření rychlosti motorových vozidel v obci Malá Skála, přičemž obě listiny jsou součástí správního spisu. Provedené měření rychlosti tak žalovaný považuje za souladné s § 79a zákona o silničním provozu. Stejně tak žalovaný neshledal nezákonným neuvedení formy zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí, když zavinění není ke spáchání projednávaného přestupku vyžadováno. K námitce nezjištění formy zavinění řidiče žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyšší správního soudu vydaný dne 28. 11. 2016, pod sp. zn. 8 As 156/2016, dle kterého nejsou

správní orgány povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Žalovaný poukázal též na neexistenci povinnosti umisťovat dopravní značky či jiné informace o úsekovém měření rychlosti na začátku obce.

7. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání postupem a za podmínek stanovených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
9. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 8. 1. 2018 a spisový materiál k přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Turnov. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Následně dne 16. 2. 2018 vyhotovil správní orgán I. stupně výzvu k podání vysvětlení k uvedenému přestupku. Na uvedené výzvy žalobce nijak nereagoval, a protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, dne 21. 5. 2018 přestupkovou věc dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), odložil.
10. Poté správní orgán I. stupně dne 21. 5. 2018 vydal příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle zákona o silničním provozu. Za vytýkaný přestupek mu uložil pokutu ve výši 1.500 Kč.
11. Proti příkazu popsanému v předchozím odstavci podal žalobce prostřednictvím svého zástupce společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., blanketní odpor a námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům Městského úřadu Turnov.
12. Žalobci, resp. jeho zástupci, bylo dne 20. 6. 2018, doručeno oznámení o pokračujícím řízení po podání odporu. Ve zmíněném oznámení byl žalobce informován též o nenařízení ústního jednání ve věci s odkazem na § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Téhož dne bylo žalobci doručeno i sdělení k jeho námitce podjatosti. Dne 21. 6. 2018 podal žalobce odvolání proti tomuto sdělení, které dle jeho názoru mělo mít formu rozhodnutí. O tomto odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. OD/700/18-6/67.1/18202/Rg, tak, že žádná úřední oprávněná osoba Městského

úřadu Turnov není vyloučena z projednávání a rozhodování o výše uvedeném přestupku účastníka řízení (tj. žalobce).

13. Dne 27. 6. 2018 byla správními orgány I. stupně doručena žádost žalobce o nařízení ústního jednání ve věci za účelem uplatnění jeho práv. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 4. 7. 2018, č. j. OD/18/20058/AZD, byla tato žádost zamítnuta. Dne 19. 7. 2018 podal žalobce proti zamítavému rozhodnutí odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. OD/700/18-5/67.1/18201/Rg, napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.
14. Dne 9. 7. 2018 správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu nereagoval a v odvolacím řízení žádné námitky neuplatnil. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. OD/700/18-7/67.1/18194/Rg, tak, že napadené rozhodnutí opět zrušil a věc vrátil k projednání správnímu orgánu I. stupně.
15. Dne 16. 8. 2018 bylo žalobci doručeno oznámení o pokračujícím řízení po podaném odporu a o nařízení ústního jednání na den 5. 9. 2018, současně byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce ani jeho zástupce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili a k nařízenému jednání se bez omluvy nedostavili. Dne 18. 9. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č. j. OD/18/24692/AZD, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když dne 5. 1. 2018, v 17:57 hod., na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku určeném souřadnicemi GPS, směr Železný Brod, řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, neboť mu byla naměřena rychlost jízdy 62 km/h, tj. po odečtení stanovené tolerance měření ± 3 km/h 59 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.
16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž uvedl, že napadá rozhodnutí „v plném rozsahu“. V odvolacím řízení pak žádné námitky neuplatnil. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 30. 10. 2018, č. j. OD956/18-2/67.1/18268/Rg, tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
17. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70301-17 ze dne 25. 7. 2017 o provedené kalibraci měřicího zařízení výrobní č. MUR007/2013, který byl jako stanovené měřidlo ověřen, a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založena listina o určení úseku měření rychlosti dle § 79 zákona o silničním provozu (silnice I/10 – v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech) vypracovaná Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, územním odborem Jablonec nad Nisou, dopravním inspektorátem, dne 26. 1. 2015, a stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích vydané Krajským úřadem Libereckého kraje dne 28. 5. 2013, č. j. KULK36222/2013/280.4/Hk.

18. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že „[ú]stavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

20. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... [p]řestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
21. Krajský soud současně poznamenává, že nyní projednávaná věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejrůznější procesní obstrukce (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS). Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, takovouto obstrukcí se může jevit i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku naznačil, že takovýto postup by mohl být hodnocen jako zneužití práva, neboť tímto přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci nemohou přesunovat celé dokazování až na správní soudy. O takovou situaci se přitom jedná i v nynější věci.
22. Dále k jednotlivým žalobním bodům, jak byly nazvány žalobcem:
- I. Sankce – nesprávná správní úvaha (nezohlednění polehčujících okolností)
23. Žalobce se nespokojil s úvahou správních orgánů o stanovení výše sankce a má za to, že správní orgány nezohlednily všechny polehčující okolnosti. Vyjma uložení trestu za jediný přestupek, a to za velmi drobné překročení rychlostního limitu, měly správní orgány zohlednit též skutečnost, že jednáním nedošlo k dopravní nehodě, zohlednit absenci následku jednání, zohlednit skutečnost, že jednání žalobce bylo toliko omisivní a nezaviněné, přičemž nebylo prokázáno, že by na něm žalobce jakkoli sám participoval.
24. Jak je zřejmé z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz strana 8), správní orgán uvedl, že při rozhodování o uložení správního trestu pokuty dbal, aby jeho výše odpovídala zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, zejména povaze a závažnosti přestupku. V případě žalobce shledal polehčující

okolnosti, konkrétně se jednalo o míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti, která se pohybuje přibližně uprostřed zákonného rozpětí pro použitou právní kvalifikaci, a dále zohlednil, že šlo pouze o jediný přestupek žalobce jako provozovatele vozidla, tj. k nedodržení rychlostního limitu v obci nedošlo opakovaně.

25. K tomu nutno připomenout, že v daném případě byla sankce uložena na samé spodní hranici zákonem stanovené výše pokuty, přičemž správní orgán I. stupně zohlednil okolnosti případu a dospěl při svých úvahách k odpovídajícímu závěru o výši sankce. S ohledem na výši uložené pokuty na samé spodní hranici zákonného rozpětí shledal krajský soud takové odůvodnění za dostačující.
26. S námitkou žalobce, že polehčující okolnosti měly najít odraz v mimořádném snížení pokuty nebo v upuštění od správního trestání, krajský soud souhlasit nemůže. Mimořádné snížení pokuty upravuje § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, které stanoví, že je možné pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost*. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“. Žalobcem nyní v žalobě zmiňované okolnosti rozhodně nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti (včetně týkajících se jeho osoby) byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení tedy na případ žalobce aplikováno být nemohlo. Pokud jde o žalobcem zmiňované upuštění od uložení správního trestu, tuto možnost upravuje § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani ten však v daném případě vůbec nepřipadal v úvahu, neboť pro jeho aplikaci nejsou splněny tam uvedené podmínky. Navíc byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, za který mu bylo možno uložit pokutu (a také byla uložena) podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a od uložení sankce dle tohoto ustanovení nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

II. Nezákonná výše určené částky

27. V pořadí druhou námitkou žalobce brojil proti výzvě k úhradě určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť má zato, že částka byla vyměřena v nezákonné výši, když výzva zněla na zaplacení částky 1.000 Kč. K tomu poukázal na §

125h odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého lze stanovit určenou částku ve výši pokuty, kterou lze uložit příkazem na místě. Dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, by měl obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlídnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo porušení pravidel silničního provozu. Dle žalobce nepostupoval správní orgán I. stupně v souladu s druhým z uvedených ustanovení, když v následujícím správním řízení byl projednáváný skutek hodnocen jako méně závažný a pokuta uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Tato menší závažnost skutku měla být zohledněna už ve výzvě k uhrazení určené částky a tato neměla být stanovena v maximální možné výši.

28. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce jako provozovatele vozidla výzvou ze dne 8. 1. 2018 ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 1.000 Kč a současně jej poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla. Jednalo se o výzvu obsahující veškeré náležitosti a žalobce v ní byl poučen i o možném zahájení řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Nutno zdůraznit, že se nejedná o povinnost provozovatele vozidla oznámit identifikační údaje řidiče nebo zaplatit určenou částku, nýbrž pouze o možnost, kterou mu zákon o silničním provozu nabízí. V rámci této možnosti předejít zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla se od provozovatele vozidla očekává prosté sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla tak, aby správní orgán mohl provést přestupkové řízení (které má před řízením o přestupku provozovatele vozidla přednost) nebo má možnost zaplatit určenou částku. Nešlo tedy o uložení povinnosti žalobci vyměřenou částku bez dalšího zaplatit, ale pouze o jednu ze zákonem nabízených možností a bylo na něm, zda ji využije. Pokud jde o výši částky určené správním orgánem I. stupně, která měla být dle žalobce nižší, nutno konstatovat, že se pohybuje v zákonném rozmezí, tj. ve výši pokuty, kterou by bylo lze uložit příkazem na místě (viz § 125h odst. 2 ve spojení s § 125c odst. 7 písm. b/ zákona o silničním provozu). K tomu lze podotknout, že dokonce i při ukládání sankce ve správním řízení je správnímu orgánu svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jestliže přitom částka nepřesahuje pásmo bagatelity (v tomto případě šlo o částku „do 1.000 Kč“), nelze klást přemrštěné požadavky ani na odůvodnění uložení výše sankce, natož pak ve výzvě, která samotnému zahájení správního řízení předchází a povinnost k úhradě ani neukládá. Jak dále vyplývá ze správního spisu, žalobce navíc na výzvu k zaplacení určené částky, kterou osobně převzal, a byl tedy seznámen s jejím obsahem, vůbec nereagoval. Nevyvinul ani žádné úsilí směřující k uhrazení určené částky, nekontaktoval za tímto účelem správní orgán a nevyvinul ani jinou aktivitu. Nutno uzavřít, že předmětná výzva skutečně zasáhnout veřejná subjektivní práva žalobce nemohla.

29. Jak rovněž vyplývá ze shora uvedeného, výzva ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky je výzvou, která předchází samotnému zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla. To bylo v této věci se žalobcem zahájeno až dne 21. 5. 2018 vydáním příkazu ve věci a završeno rozhodnutími obou stupňů správního orgánu (nyní k žalobě přezkoumávané soudem). Výzva k zaplacení určené částky, která správnímu řízení předcházela, přitom ani neměla a nemá žádný vliv na obsah žalobou napadených správních rozhodnutí, ani není nijak relevantní pro posouzení jejich zákonnosti nebo správnosti.

III. Omezení na způsobu platby určené částky a nezákonné rozdělení plateb

30. Ve třetím a čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že jej správní orgán I. stupně omezil na způsobu úhrady určené částky, když určil, že určenou částku lze uhradit toliko převodem na účet. Žalobce se odkazoval na ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), a dovodil nezákonnost výzvy, když mu nebylo umožněno provést platbu všemi daňovým řádem předpokládanými způsoby. Dále žalobce namítl, že byl krácen na svých právech tím, že platba pokuty a náhrady nákladů byly splatné sice na týž účet, ale pod jiným variabilním symbolem, což by bylo pro žalobce spojeno s dodatečnými náklady, neboť nedisponuje bankovním účtem, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Platby se podle názoru žalobce řídí daňovým řádem a správní orgán I. stupně nebyl oprávněn je rozdělit.
31. Tyto dva žalobní body krajský soud důvodnými neshledal. Uvedení způsobu úhrady peněžité částky (úhrady určené částky i platby pokuty) převodem z účtu totiž nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako informaci správního orgánu o nejběžnějším způsobu úhrady peněžitého plnění, která však žalobce nijak neomezuje. Netvrdí-li přitom žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán I. stupně omezil na jeho právech. Nadto způsoby, kterými lze určenou částku, pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nejsou ani náležitostmi, které musí výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu, resp. § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky, nutně obsahovat, jde pouze o informativní část výroku. Pokud pak jde o úhradu určené částky, jde navíc o námitku čistě hypotetickou, neboť jak je již shora uvedeno, žalobce na výzvu k úhradě určené částky vůbec nereagoval, žádnou snahu k její úhradě neprojevil, ani nekontaktoval za tím účelem správní orgán a nevyvinul v tomto směru ani žádnou jinou aktivitu.
32. K námitce týkající se dodatečných nákladů na platbu pokuty a náhrady nákladů lze dodat, že vedení předmětného správního řízení žalobce vyvolal porušením své právní povinnosti, což se odrazilo právě v uložení náhrady nákladů řízení paušální částkou podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Krajský soud odkazuje na § 79 odst. 3 správního řádu, dle kterého nestanoví-li zákon jinak, nese účastník své náklady; tyto náklady zahrnují tedy i případné poplatky související s realizací platby částek, k nimž byl žalobce povinen.

IV. Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu

33. S touto námitkou se krajský soud vypořádává dále v části IX. tohoto rozsudku.

V. Neprokázání naměřené rychlosti

34. Další námitkou žalobce poukázal na neprokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jestliže rychlost měřeného vozidla byla dokumentována v úseku komunikace a nejednalo se tedy o rychlost okamžitou. Dle žalobce předložení pouze jedné fotografie nemůže prokázat, jak dlouho trval měřenému vozidlu průjezd sledovaným úsekem komunikace, tím spíše nelze dovodit, že by tento průjezd trval 37,562 sekund. K prokázání času průjezdu je nutné pořídit alespoň dvě fotografie, přesněji jednu na vjezdu a druhou na výjezdu ze sledovaného úseku. Takové fotografie dle žalobce pořízeny nebyly a naměřené rychlost tak nemohla být prokázána.

35. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Jistě lze souhlasit s tvrzením žalobce o nutnosti pořízení více než jedné fotografie dokumentující průjezd vozidla, jehož rychlost má být ve sledovaném úseku zjištěna. Není však pravdivé jeho tvrzení o nepořízení takových fotografií v projednávaném případě. Na č. 1. 2 správního spisu je založen záznam o měření žalobcevo vozidla pořízený dne 5. 1. 2018 v 17:57 v obci Malá Skála, jehož součástí jsou čtyři fotografie. Nejméně dvě z těchto fotografií zcela jasně dokumentují čas vjezdu měřeného vozidla do sledovaného úseku a stejně tak i výjezdu z něj. Oba časy jsou evidovány s přesností na tři desetinná místa. Všechny fotografie obsahují údaje o času pořízení a délce měřeného úseku. Pořízené údaje jsou zcela postačující pro vyslovení závěru o zjištěné průměrné rychlosti vozidla pohybujícího se po monitorované komunikaci. Pořízené fotografie jsou dostatečným podkladem odůvodňujícím závěr o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v projednávaném případě.

VI. Postup v rozporu s § 79 zákona o silničním provozu

36. Žalobce namítal, že v posuzované věci nebylo prokázáno, zda městská policie měřila rychlost v místě určeném Policií České republiky. V jiném místě však rychlost měřit nesmí. V takovém případě považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť samotné měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy.
37. Žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Součástí správního spisu je na č. 1. 4 souhlas Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Jablonec nad Nisou ze dne 26. 1. 2015, č. j. KRPL-8949/ČJ-2015-180406-13, s instalací stacionárních úsekových měřičů v obci Malá Skála, na silnici I/10 v obou směrech. Uvedená listina tedy prokazuje naplnění zákonné podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu. Jestliže žalobce současně zpochybňoval to, že obecní policie nebyla oprávněna měřit v ulici Přemyslově a Velvarské, není zřejmé (sám to ani neuvedl), kde by se tyto ulice měly nacházet a jak s měřením schváleným a uskutečněným na silnici I/10 měly souviset.

VII. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

38. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, že je vadou výroku prvostupňového rozhodnutí neuvedení formy zavinění jako jedné z jeho obligatorních náležitostí. Žalobce v tomto směru poukazoval na kontinuitu § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), s § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
39. K tomu nutno připomenout, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ke spáchání tohoto přestupkového jednání došlo dne 5. 1. 2018, tj. za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky pak stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku se uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou. Pro odpověď na uvedenou námitku je však podstatnou speciální úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Jak původní právní úprava, tak právní úprava novelizovaná zákonem č. 183/2017 Sb., jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek

podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a vyjadřují tak záměr zákonodárce zavinění neprokazovat. Daný přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, který konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

40. V tomto směru lze poukázat i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 36, v němž tento soud konstatoval, že „[u] trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“

VIII. Absence zjištění formy zavinění řidiče

41. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, a odkázal na znění ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu s tím, že znakem přestupku je i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalobce má za to, že provozovatel vozidla je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. Vůči postupu správních orgánů obou stupňů žalobce namítá, že zavinění řidiče netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly a jejich rozhodnutí je tudíž nezákonné. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46.
42. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožnil. Hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vymezuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V prvním odstavci stanoví, že jde o odpovědnost za to, že provozovatel nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve druhém odstavci však takto široce vymezenou skutkovou podstatu zužuje pouze na případy, kdy porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, kdy zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a kdy současně porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Dle odstavce 3 platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Ustanovení odstavce 5 má procesní povahu a stanoví subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči subjektivní přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Odstavec 6 pak stanoví liberační důvody, jejichž naplnění i v případě, že byla naplněna skutková podstata

přestupku popsaná v odstavcích 1 a 2, brání postihu provozovatele vozidla pokutou definovanou v odstavci 4 tohoto ustanovení.

43. Z ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla se nezkoumá zavinění. V tomto smyslu je přitom nutno vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků, přičemž zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v zákoně o odpovědnosti za přestupky). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva. Ke zkoumání těchto znaků (tj. včetně žalobcem zmiňovaného zavinění řidiče vozidla) byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o přestupku provozovatele vozidla. V tomto směru lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35, v němž uvedl, že „[p]ro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“

IX. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

44. Žalobce namítal, že na úsek měření rychlosti nebyl řidič upozorněn, a to např. prostřednictvím dopravní značky IP31 a IP31B ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle žalobce chybí v České republice rovněž web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí úsekové měření rychlosti.
45. Krajský soud konstatuje, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, které mělo dva odstavce, přičemž odstavec druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. Z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích. Tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu.

46. V této souvislosti žalobce namítl i nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajícími rychlost kolemjedoucích automobilů jako důkazu ve správním řízení, když se dle žalobce jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla, a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel odjíždějících z obce. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobce omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
47. K tomuto krajský soud uvádí, že podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření, rozhodně není potřeba web spravovaný orgány veřejné moci. Bezpochyby lze považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace např. na internetových stránkách. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo (jak již opakovaně ověřoval dokazováním při ústních jednáních v soudním řízení v obdobných věcech týkajících se měření rychlosti v obci Malá Skála, např. ve věci pod sp. zn. 28 A 15/2017 nebo 28 A 19/2017), že umístění stacionárních silničních rychloměrů je zveřejněno a zcela jednoduše vyhledatelné na internetových stránkách města Turnov (www.turnov.cz), kde záložka „Městský úřad“ obsahuje odkaz na „Radary“. Po otevření tohoto odkazu se zobrazí informace o tom, kde jsou v Turnově a okolí umístěny stacionární silniční rychloměry (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála). Takovýto způsob uveřejnění umístění rychloměrů lze označit za zcela dostatečný. Je tedy zřejmé, že informace o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála byla vhodným způsobem uveřejněna. Lze dodat, že v průběhu správního řízení žalobce vůbec žádné námitky či pochybnosti (ani v tomto směru) nevzněl (a to ani v odvolání), proto se žalovaný mohl k této otázce vyjádřit až po podání žaloby, tj. ve vyjádření k žalobě, kde rovněž specifikoval, kde je umístění stacionárních silničních rychloměrů zveřejněno, tj. na zmíněných internetových stránkách města Turnov, resp. na stránkách Městské policie Turnov.
48. Zároveň žalobce v tomto žalobním bodu v souvislosti s pořizováním obrazových záznamů kamerami namítl porušení práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
49. Ani tato námitka nemůže být důvodná. Kamerové záznamy jsou pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem) a jejich účelem je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, resp. postižení protiprávního jednání spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob (přičemž jde zároveň o případ, kdy jednotlivec může být při svém jednání spatřen kýmkoli z veřejnosti). Záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se pak týkají výhradě přestupkového jednání, resp. zachycují zejména řidiče motorového vozidla. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených kamerovým systémem, ale vždy jednotlivý

záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku a nikoli soubor záznamů, který by obsahoval i záběry třetích osob, jak naznačoval žalobce.

X. Nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů

50. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
51. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

52. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. ledna 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.

